

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Μιά... ιερογλυφική πολιτική απάντησις του Κλεμανσώ. Τὰ «Απομνημονεύματά του». Μιά απαντήσις του στον Βερονώφ. Η συγκίνησις του «Τίγριος» όταν υπεγράφη ή Ανακωχή.

(Συνεχίζουμε και σήμερα τα τόσον ενδιαφέροντα ανέκδοτα του γηραιού Γάλλου πολιτικού Κλεμανσώ).

Κατά την Συνδιάσκεψη της Ειρήνης.
'Ο Λόυδ Τζώρτζ άγαπούσε κι' εκτιμούσε πολύ τον γέροντα Τίγρι. Η συζήσεις τους διεξήγοντο πάντοτε σε τόνο εγκάρδιου και φιλικού. Αυτό όμως δεν έμποδιζε τον άγγλο πρωθυπουργό να βρισκη πως ο γάλλος συνάδελφός του προέβαλλε κάθε τόσο άπαιτήσεις πολύ ύπερβολικές.
— Τι να σάς πώ, ειπε κάποτε σ' έναν συμπατριώτη του δημοσιογράφου, ο Κλεμανσώ εινε ένας παράξενος και τρομερός συγχρόνος γέρος. Κάθε φορά που τον βλέπω, έχει λιγότερα χρόνια στη ράχη του και... περισσότερα νύχια στα χέρια!

Τήν πρώτη φορά που ο Κλεμανσώ, μετά την κήρυξη του Ευρωπαϊκού πολέμου, παρουσιάσθη ενώπιον των διαφόρων επί των στρατιωτικών κοινοβουλευτικών επιτροπών, και προέβη στην έξης δήλωσις:

— Κύριοι, πρώτ' άπ' όλα όφειλό να σάς δηλώσω ότι, δυστυχώς, μου είν' αδύνατο να πώ ποτέ ψέμα. Εινε φυσικό μου αυτό. Γιατί ό,τι με ρωτήσετε, θα μου είν' αδύνατο να μην σάς πώ την αλήθεια. Σας παρακαλώ λοιπόν να τό λάβετε αυτό όπ' όψη σας, και όταν καταλαβαίνετε, για κανένα ζήτημα, ότι εινε λεπτό, να... μη με ρωτάτε διόλου γι' αυτό!

Μία μεγάλη παρισινή έφημερις έδημοσίευσε τελευταίως, μιά πολύ ένδιαφέρονσα πολιτική καμπάνια.

Υπέβαλλε δηλαδή στους διασημότερους γάλλους πολιτικούς και δημοσιογράφους την έξης έρώτησις:

— Τι γνώμη έχετε για την σημερινή κυβέρνησι;
Σημειώσατε ότι έπρόκειτο περί της κυβερνήσεως Λέγκ, στην όποιαν συμμετείχον πέντε άρχηγοί κομμάτων, ένα είδος Οικουμενικής να πούμε Κυβερνήσεως.

'Ο Κλεμανσώ, που έρωτήθηκε, φυσικά, από τους πρώτους, άπήνησεν ως έξης:

— Έφρανασθήκατε, άγαπητέ μου συνάδελφε, ότι θα μπορούσα να έκφρασώ τη γνώμη μου για τους άνθρώπους που κυβερνούν, σήμερα, τον τόπο:

'Από κάτω υπέγραψε φαρδύ—πλατεία. Πριν κλείσει όμως τό γράμμα του, έπρόσθεσε τό έξης ύστερόγραφο:

0 + 0 + 0 + 0 + 0 = 0.

Τόν ρωτούσαν κάποτε άν θα γράψη ποτέ τ' Απομνημονεύματά του.

— Νά γράψω την ιστορία μου ;... άπήνησε. Μά μήπως δεν την ξέρει όλος ο κόσμος ;...

Τελευταίως, ο Κλεμανσώ—που εινε άνω των όγδοντατριών έτών—έδέχθη την έπίσκεψη του δόκτορος Βερονώφ. 'Ο δόκτωρ του έπρότεινε να τον ξαναειδώ, διά της γνωστής μεθόδου του.

— Άφήστε να γεράσω πρώτα ! του άπήνησεν ο Κλεμανσώ.

Τόν καιρό που είχαν άρχισι οι διαπραγματεύσεις της Ειρήνης, λέν' ότι ειπε:

— "Ό,τι έκαμα, δεν εινε τίποτε μπρός σ' ό,τι κάνω τώρα. Κι' ό,τι κάνω τώρα, δεν εινε τίποτε μπρός... σ' ό,τι θα έχουν να κάνουν οι διάδοχοί μου!

Τήν 9 Νοεμβρίου 1918, όταν έκυκλοφόρησεν έπίσημα ή είδησις πως ειχεν ύπογραφή ή άνακωχή, οι ύπουργοί και οι άλλοι έπίσημοι διευθυνήθηκαν στο σπίτι του Κλεμανσώ για να τον συχαρούν.

Σάν μπηγαν στο γραφείο του, βεβηθήκαν πρό ενός θεάματος που τους άφικεν κατάπληκτους: 'Ο «Τίγρις» ειχε κρύνει τό πρόσωπο μέσ' στο χέρια του, κι' έκλαιγε με λυγμούς, σάν μικρό παιδί...

θά μπωρέσω να ρθώ κ. Υπουργέ.
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ, (νευρικός). — Μά γιατί επί τέλους;
Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Δεν ειμαι υπάλληλος του ύπουργείου...
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Δεν ειστε υπάλληλος !... Δεν ειστε ;... Και τί ειστε τότε;
Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Ένας έπισκέπτης... Πέρασα να βρω κάποιον φίλο μου...
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — !!!...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Του OSCAR WILDE

'Ο 'Ιησούς και ο Λάζαρος

'Όταν ο 'Ιησούς άνάτησε τό Λάζαρο, έσκυψε προς αυτόν και τον ρώτησε σιγά - σιγά στο αυτό:

— Πές μου, Λάζαρε, τι είδες στην άλλη ζωή;

Και ο Λάζαρος του άπάντησε:

— Ραββί, δεν είδα τίποτε.

Τότε ο 'Ιησούς σκόβονιας περισσότερο του ειπε ακόμη πιό σιγά: Μην τό πείς σε κανένα !...

'Ο 'Ιωσήφ και ο νέος που έκλαιγε

'Όταν, τό βράδι, ο 'Ιωσήφ ό από 'Αρμαθείας, κατέβαινε από τό Γυλογοθά, όπου ειχαν σταυρώσει τό Χριστό, είδε καθισμένο άπάνω σ' ένα βράχο ένα νέο που έκλαιγε.

'Ο 'Ιωσήφ τον έπλησίασε και του ειπε:

— Νοιάθη κι' εγώ τό μεγάλο σου πόνο γιατί, στ' αλήθεια ο άνθρωπος αυτός τον όποιο έσταύρωσαν ήτανε δικαίος.

Μά ο νέος του άπάντησε τότε:

— 'Ω ! δεν εινε γι' αυτό που κλαίω. Κλαίω γιατί κ' εγώ ειχα κάνει θαυματα σάν κι' αυτόν. Κ' εγώ ειχα κάνει τυφλους ν' άναβλεψουν, κ' εγώ ειχα γίνει παραλυτικούς κ' ειχα άναστήσει νεκρούς. Κ' εγώ ειχα ξεράνει μιά στείρα συκιά κ' ειχα μεταβάλει τό κρασί σε νερό... Κι' όμως έμένα δεν με σταύρωσαν !...

'Η έπιστροφή του Χριστού στη Ναζαρέτ

'Όταν ο 'Ιησούς ξαναγύρισε στη Ναζαρέτ, ή Ναζαρέτ ειχε άλλαξει τόσο ώστε με δυσκολία την άνεγνώρισε. 'Η παλιά Ναζαρέτ, στην όποία άλλοτε ειχε ζήσει, άνηκούσε πάντοτε από θρήνους και δάκρυα. Τώρα όμως δεν άκουε σ' αυτή παρά γέλοια και τραγούδια. Και ο Χριστός, καθώς έμπαινε στην πόλι είδε ένα σωρό σκαβους φορτωμένους λουλουδία, να τρέχουν προς τη μαρμαρένια σκάλα ενός κάτασπρου σπιτιού από μάρμαρο. Και ο Χριστος μπήκε μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Στο βάθος μιάς πλούσιας σάλλας, άπάνω σ' ένα κρεβάτι από πορφυρά, ειδε έναν άνθρωπο που τό λυμενα μαλλιά του στόλιζαν ρόδα και τό χείλη του ήταν κόκκινα σάν τό κρασί. 'Ο Χριστός τον έπλησίασε, τον άγγιξε στόν όμο και του ειπε:

— Γιατί ζή; μιά τέτοια ζωή;

Τότε ο άντρας στράφηκε, τον άνεγνώρισε και του άπάντησε: — 'Ημουν λεπρός μ' θεράπευσε. Για ποιά λόγο να ζήσω ακόμα διαφορετικά !..

'Ο Χριστός βγήκε από τό σπίτι έκείνο. Και να στο δρόμο, είδε μιά γυναίκα που τό πρόσωπό της και τά ρούχα της ήταν ζωγραφισμένα και στα πόδια της φορούσε μαργαριτέρια. Πίσω της βάδιζε ένας άντρας που τό ρούχο του ήταν από δυο χρώματα και τά μάτια του έλαμπαν από έπιθυμίες. 'Ο 'Ιησούς τότε πλησίασε τον άντρα, τον άγγιξε στόν όμο και του ειπε:

— Γιατί λοιπόν άκολουθείς αυτή τη γυναίκα και την κοιτάς έτσι;

'Ο άντρας στρέφοντας πίσω, τον άνεγνώρισε και του άποκρίθηκε:

— 'Ημουν τυφλός και μ' έκανε να δώ. Πού άλλου θέλεις να χρησιμοποιήσω τά μάτια μου;

'Ο Χριστός έπλησίασε κατόπι τη γυναίκα:

— 'Ο δρόμος που έχεις πάρει, της ειπε, εινε ο δρόμος της άμαρτίας. Γιατί άκολουθείς αυτό τό δρόμο;

'Η γυναίκα τότε τον άνεγνώρισε και του άπάντησε γελώντας:

— 'Ο δρόμος που έχω πάρει εινε ευχάριστος, άφού μου έσυγχώρησε τ' άμαρτήματα.

Τότε ο Χριστός έννοιωσε μιά θλίψη να του πλημμυρίζει την καρδιά και θέλησε να φύγη άπ' αυτή τη πολιτεία. Μά καθώς έβγαίνε έξω, είδε άπάνω στην άκρη μιάς τάφρου ένα νεο καθισμένο που έκλαιγε. 'Ο Χριστός τον έπλησίασε κι' άγγίζοντάς του τά μαλλιά τον έρώτησε:

— Φίλε μου, γιατί κλαίς;

Και ο άνθρωπος αυτός, που ήταν ο Λάζαρος, σήκωσε τά μάτια του, τον άνεγνώρισε και του άπάντησε:

— 'Ημουν νεκρός και μ' άνέστησε. Τί άλλο θέλεις να κάνω στη ζωή;

'Ο γέρος τά πιστεύει όλα, ο ώριμος άντρας τά ύποψιάζεται όλα, και οι νέοι τά ξέρουν όλα.

Κανένα πράγμα δεν εινε ποτέ έντελώς άληθινό.

'Αγαπώ τους άντρες που έχουν μέλλον και τις γυναίκες που έχουν παρελθόν.

'Υπάρχουν μυθιστορήματα που εινε πιό εύκολο να τά γράψη κανείς παρά να τά διαβάση.

'Η Τέχνη εινε τό μόνο πράγμα που δε μπορεί να χτυπήση ο Θάνατος.

Για να ξαναβρη κανείς τη νεότητά του, άρκεί να ξαναρχίση τις τρέλλες του.